

בסוכה בשמיני בכוונה לוקה, כמו שמדובר במס' ר"ה, וכן אם יעשה את החג ששה עובר בלאו הזה. ולפי דעתי אפי' בדה לעשות מצוה בפני עצמה, כגון שעשה חג בחדש שבדה מלכו כירבעם, עובר בלאו, וכך אמור (מגילה יד) לענין מקרא מגילה מאה ושמונים (צ"ל מ"ח, עי' במהר"ע חיות שם) נביאים עמוד ולא פחתו ולא הוסיפו על מש"כ בתורה אפי' אות אחת חוץ ממקרא מגילה. מאי דרש וכו' ובירושלמי שמונים וקנים מהם כמה נביאים היו מצטערים על הדבר הזה, אמר כחוב אלה המצוות אשר צוה ה' את משה, אלה המצוות שנצטוו מפי משה, כך אמר לנו משה ואין נביא אחר רשאי לחדש דבר לכם, ומדרכי ואסתר רוצים לחדש לנו דבר, לא זוז משם נושאין ונותנין בדבר עד שהאיר הקב"ה עיניהם וכו', הרי שהיתה המצוה הזו אסורה להם, א"כ היא בכלל כל תוסף קליו, אלא שלא למדנו להוסיף עפ"י חנביא אלא מן הכתוב שאמר אלה המצוות אין נביא רשאי לחדש בו מעתה. ומה שתקנו חכמים משום גזר כגון שיגית לעריות וכיו"ב, זו היא מצוה מה"ת, ובלבד שידע שהם משום הגדר הזה ואינו מפי הקב"ה בתורה. ע"כ.

הרי גם דעת הרמב"ן דאסור לומר על דרבנן שהוא מפי הקב"ה בתורה, כי אם יאמר כן, עובר על כל תוסף, ודעתו כדעת הרמב"ם ולא כראב"ד, ואף לגבי ל"ת הדין כן, ולא רק לגבי מ"ע, דהשווה שניות לעריות דמירי באיסורים, שאסור לומר שהם דין תורה, כדוגמת מקרא מגילה דהיי עוברים על כל תוסף אילולא שמצאו טעם לדבר במקרא, וכן ראה מדברי הרמב"ן דדין זה אינו רק על ב"ד, דהרי השוה מי שבדה חג מלכו כירבעם, דזה היה מעשה יחיד ולא של ב"ד, למקרא מגילה דהוא תקנת ב"ד.

ה.

וכ"ה בככורי יעקב הל' לולב סי' תנ"ח, סק"א, דהביא מחלוקת רש"י ורמב"ם אי ירושלים דינה כמקדש או כגבולין, ע"כ אליבא דהרמב"ם דדין ירושלים כמקדש, נוטל שם לולב כל י' מה"ח. ולכן כותב שם: ומי שזנכה לדור בירושלים עיה"ק חובב"א יכרין לקיים מצות נטילת לולב כל י' בספק דאורייתא או מדרבנן שלא לעבור על כל תגזר וכל תוסף, עי' ברמב"ם (פ"ב מהל' ממרים) וכו', אלא ע"כ פשיטא להו דמקום המקדש היה בתוך ירושלים ולכן מי שנוטל לולב סביבות מקום המקדש וקבר חולדה גם כוה"ג, מקיים מ"ע מדאורייתא כל י', לפי מה שהזכירתי.

וצריך להחמיר בכל החומרות של יום ראשון. ועכ"פ לא יטלו שם על דעת שמקיים מצוה דרבנן, שהרי לרמב"ם עובר בזה בבל תגזר כנ"ל, אלא יטלו